L a u r e n ţi u B u d a u

Femeia cu

Pipă

Trei la zece mii! Trei la zece mii! Fără tva! Fără tva! Ţigări-ţigări-ţigări! Şosete de bumbac, trei sute la sută!… Nu la sulă, bă cioară, la sută!… Dă-te, bă, d-aci, Gheabă, dă-te că-ţi ascut fălcile de te mut la marmacie! Marş mă d-aci, pacoste juvenilă, marş! N-auzi?! Fire-ai!!! Nu vezi că răhăţeşti pământul ăsta degeaba, fire-ai tu să fii cu tot neamu' tău de handicapat… Bă, ipotentule, dacă-ţi dau una ţi se usucă creanga cu care-ai încercat să doseşti preveghetoarea, bebeloul cu ciocu' rupt de pe nailon! E-te na, s-a suit purceaua în salcie… Pune înapoi ciripitoarea, faţă de melc obosit! Mânca-v-ar şancărul de calici şi de mici, buba neagră să vă-nfăşoare! Să aveţi trei maşini la poartă cu tot neamu' ăsta care se crede şmecheri: poliţia, salvarea şi pompierii… Ce, nu vă mai merge să mangliţi din otobuze de la ăia cu hăinuri de piele şi aţi venit aici, la bazar, să mă jefuiţi pe mine, cetăţeancă cinstită şi dată creştineşte cu ruj… Mai comentezi, mă, şpanchiule, căţeluşule cu păru' creţ care fură raţa din coteţ? Vezi că dacă te spun lu' Marean Grasu' a lu' Manix bulibaşa, te mănâncă mama lu' procest verbal cu fulgi cu tot. Plimbă ursu' pe rogojină şi apoi să cânţi «Vecină dragă vecină!»

…Comentezi, mă, bulion?! Fagotistule! Ia dă bolitinu' încoace să vedem dacă ai dungă. Ce, n-ai bolitin?! N-ai bolitin – nu „eziști", bă, faţă de cur, bă, figură geometrică, bă, botanistule, nenorocit de aurolac cu perspective de boschetar în devenire, îţi scobesc mufa dacă-ţi mai arăţi botul de merţan pe aici.

Mareane! Mareane! Vezi că iar a venit la ciordit păduchiosu' ăsta de Gheabă a lu' Manea. Cum care Marean, ţanţoşule?! «Manea grosu' ş-arţăgosu/ Manea slutu' şi urâtu'!» Cum care Gheabă, ţanţoşule?! ăla care a furat duminica trecută bicicleta lu' Şuiu din Gherăeşti şi bocancii lu' nenea Costel Jupuitu, săracu'… pe toţi i-a dat pentru beutură până s-a pişat pe el ca un cal, în faţa bisericii «Nunta din Cana Galileei» taman când ieşeau babele, cu colivele sfinţite, de la slujbă. Huo! Ouh! Puneţi mâna pe el, loviţi-l la pateu oameni buni; ăsta-i ăla care-şi arată onstromentul la fetiţele voastre cu fundiţe ce mergeau la grădiniţe, de la groapa de nisip din parcu' mare… Ce să-l las, păcatele mele, labă tristă ăsta e Iuda, ucenicul Satanei reîntors pe pământ; te vinde şi te cumpără cu ochii închişi, nu pentru treizeci de arginţi ci pentru un gât

de rachiu de pufoaică.

Ce, nu ştiţi ce-i ăla rachiu de pufoaică?! Lasă-mă, bre! În ce ţară trăiţi?! Pariu că nici nu vreţi să ştiţi, simandicoşilor (care, când daţi la zecond în nas cu unu' din cunoscuţi, o faceţi pe niznaiul), numa' că eu, Nuţi-Spaima curţii, am să vă spui acu, stimate cetăţeni şi cetăţence ale patriei noastre mult iubite şi stimate, cum se face «Rachiul original din Pufoaică», marcă momentan neînregistrată, cu un explicación înainte a lu' dom' profesor de franceză, Pederoiu, tremuriciu' ăl de vinde cărţi fără coperte lângă spărtura din gardu' cimitirului… Lume, lume, ia auziţi ce crede el despre trebuşoara asta fainã: „From bumps, moulds and mud/Have arisen beauties and new prices" says the poet and to his words it gives them justification the fascinating news about the revitalization of the aesthetics of ugliness în România. A revolutionary form of pure art which tends to spread in the Carpathian space, similar to a national metaphysical poem it is constituted the senzaţional transformation of the human dejection product în pure alcohol. The Romanian genius has manifested originality in this domain also, borrowing it seems accents from medieval alchemy. Of course alcohol in Romanian villages it is obtained în a tradiţional way through the distillation of fermented fruits (plums, apples, cherries, apricots) and of the mare of grapes, but, an extreme modern and reţined modality of obtaining this one appeared 2 – 3 decades behind.

The new drink is an unique revolutionary new concept and original at the same time". The brandy from padded coat" in this case in which it could have been exported and homologated it could be sold at expensive prices. The amateurs of hoţ sensations from the West could pay to satisfy their curiosity even up to 1.000 euros for an authentic bottle.

Profesor Iulius Pederoiu, member of the deceased society „The genius of the nation" and bearer of banners and boiled wheat in his free time

Ca să vă lămuresc eu, fata de la ţară, în traducere, ce e cu «Rachiu' de pufoaică» dacă n-aţi înţeles de la dom' profesor:

(WARNING: Vi se poate face rău dacă ascultaţi, în timp ce sunteţi însărcinate sau vă însărcinează cineva, următoarele rânduri!)

Răchiuaş Bio tradiţional din pufoaică:

1. Se ia o geacă veche de la kile, de preferabil vătuită (haină, whatever), că tradiţionalele şantiereşti pufoaice deacu' douăzeci de ani

s-au topit de mult, de-atâta fiert.

2. Se moaie cu furie în excremente curate de om cu frică de cele rele (de obicei se aruncă în unatualetă din aia dărăpănată de la ţară – clasică şi apoi, după o săptămână sau şapte zile maxim, se scoate).

3. Se înlătură periodic muştele adunate ciopor la suprafaţa compoziţiei, pentru a nu dăuna calităţii ulterioare a produsului şi se pune într-o europubelă de 120 litri cu roţi sau într-un tomberon din ăsta verde, furat de pe lângă căminele de nefamilişti de la margine şi se adaugă o roabă de găinaţ uscat de cotcodac sau de porumbel alb ca să fermenteze materialu'.

4. Apoi, după o lună, se bagă în cazanul ăla de făcut rachiu, se pun constant tot soiul de peturi pe foc (atenţie! cu dopu' scos ca să nu vă explodeze în felinare) şi voilà de-o vezi – ţuica originală din pufoaică!!!

Şi e pe bune reţeta asta, fraţilor. Ăsta e drogul nostru autohton, dragilor, atât de subtil încât nimărui nu i-a dat prin gând să-l întrezică până acum… Când vedeţi crimele alea mioritice de pe tv cu plasmă, ei sau lui i se datorează. Da, da, lui Pufy de la duty-free-ul din grădină.

Parafrazând un celebru nutriţionist (de pe undeva din jurul Bulgariei care ne-a luat-o cătinel înainte) am putea spune, cu mândrie carpatină şi ovină, că eşti ceea ce bei adică…

P.S. Merge să adaugi şi un lanţ ruginit sau o greblă uzată, pentru color.

Stop! *Stop*! *Stop*! *Cine, cine papucii mă-sii a scris aberaţiile astea*?… *Cine este Budău ăsta fără logică – autorul* lu' *peşte prăjit*? *E actor, amărâtul*?! *E din branşa noastră*?!… *Şi atunci ce l-a apucat aşa deodată să se apuce de scris*? *Să nu-mi spuneţi că a avut o revelaţie. A încercat pân-acum cu actoria şi regia şi nu i-a mers. A hotărât, la 44 de ani, să schimbe macazul… mai bine îşi punea o pernă pe şine îşi spunea «Doamne-ajută!» şi se întindea acolo… N-am auzit, dragă, pân-acum de monstrul ăsta şi nici nu sunt sigură că aş vrea să mai aud. Lasă-mă! Ce dramaturg care promite, ce stil inconfundabil? Ce reprezentant al noului val?! Să se lase dom'le de scris, de mânjit hârtia, să se lase şi să ne lase că mă apucă o criză colosală de nervi. Inadmisibil. Nu pot să am nimic în comun cu personajul din mâzgăleala asta avortată. Este exclus ca o mahalagioaică care vinde ţigări netimbrate şi gumari la talcioc să folosească o engleză atât de fluentă şi de salon. Chiar şi mie mi-au trebuit câteva încercări bune, înainte de a reuşi să duc fraza asta*

tradusă până la capăt și (vă garantez că) am fost o elevă și o studentă eminentă. Nu vă interesează cu cine am studiat. Cu… cu mai mulți. Nu, n-am vrut să spun că oamenii vitregiți de soartă sunt neapărat și proști. Cred că am fost înțeleasă greșit. Ca de obicei. Foarte greșit. Eronat. Nu vă supărați, domnule regizor, dar nu cred că autorul în cauză, care nici măcar nu a avut elementarul curaj de a se semna cu numele întreg pe fițuica asta de două parale (aș fi vrut eu să se cheme «Opera de trei parale», că Brecht nu s-a mai pus cam de multișor la noi!), care se intitulează pompos „Femeia cu pipă – piesă contemporană pentru teatrul dramatic de stat, independent și de pivniță", a avut habar ce-a vrut să exprime. Cred *că, în accepțiunea lui ridicolă, teatrul de stat și mă rog cel independent (dacă, prin reducere la absurd, ar putea exista și un teatru cu adevărat independent) este confundat cu o formație pestriță de diletanți, care trebuie neapărat, prin orice mijloace (inclusiv prin expunerea publică a dosului nebărbierit), să stârnească râsul sau râșii… Unde e catharsisul lui nenea Aristotel?… Nu cred că sunt cu adevărat pregătită pentru dramaturgia contemporană de soiul ăsta. Mă retrag. Sincer.*

Să mă calmez? Cum să mă calmez dacă nici măcar nu sunt iritată? Sunt roșie toată? De la praful din scenă… Ia întrebați-i pe mașiniști de când n-au mai dat cu o cârpă udă pe scenă. Ia mai lasă-mă, dragă, cu femeia de serviciu care e veșnic în concediu. Asta nu e treaba ei… Cum, am ridicat tonul?! Trebuie să fie o eroare de interpretare. Mai este cineva de aici de părerea asta? Se abține cineva?… Dar asta e vocea mea, a rațiunii dragă, toți regizorii mari și mici (analizează matale cărei categorii din cele două ai putea să aparții) cu care am lucrat constant până acum, căci despre colaborare artistică nu pot în niciun caz să vorbesc, au remarcat dicțiunea mea excelentă, puterea cutiei mele toracice de a arunca, ca un lasou, sunetele peste capul năucit de experimente al publicului spectator… Probă:

«*Mă-me-mi-mo-mu-mă-mă! Mă-me-mi-mo-mu-mă-mă! Mă-me-mi-mo-mu-mă-mă!*»

«*Harșt! Carșt!*»

«*O coropișniță și-un coropișnițoi se coropișnițeau la noi (oi! oi! oi!) pe gunoi, din doi în doi. Nu coropișnița coropișnițea pe coropișnițoi, ci coropișnițoiul coropișnițea pe coropișniță.*»

«*Pilă-n pungă, punga-n pilă, pilălău cu pila lungă a pili pila pe dungă… pilă-n pungă, pungă-n pilă, pilălău cu pila lungă a pili pila pe*

dungă…»

«Primprejur plimbările *prin* ploaie *prilejuiesc plăceri proprietarilor provinciali*.»

«Cinci fine *meduze*, geometrii *confuze*, cu *unghiuri obtuze şi ipotenuze şi geci andaluze*.»

«*Harşt*! *Harşt*! *Harşt*!»

Demonstrat?… *De ce râdeţi, domnule regizor, asta se învaţă în şcolile şi academiile noastre de teatru, film şi telenovele*; *şi eu am făcut patru ani bătuţi pe muchie, la zi, nu ca fraierii ăştia, tinereii, care fac numai trei şi alea vai de capul lor. Pe vremea mea se făcea carte, nu ca acum. Ce, aţi uitat aşa de repede unde v-aţi luat diploma*? *Să nu-mi spuneţi că şi dumneavoastră*? *Tot trei*?!… *La seraaal*?! Da' *ştiu că aveţi simţul umorului*… *Ha, he, hi, ho, nu, hă, hă*! *Genial*! *Bine, bine, încerc să mă concentrez. Un moment de destindere era binevenit*… *Sigur că da, sunt actriţă profesionistă, categoria maximă, cu 1.000 lei salariu tarifar standard şi trebuie să răspund provocărilor artistice de tot soiul şi calibrul, altfel risc să mă şablonez*… *Da, da, aşa m-au învăţat şi profesorii mei dragi, să nu pun întrebări încuietoare altora înainte de a căuta răspunsurile în mine. Ştiau ei ce ştiau*… Am *înţeles, oricât ar fi sau ar părea de vulgare, cuvintele nu sunt decât un vehicul al emoţiilor, al Stării*… *Corect, foarte corect. Viaţa noastră plesneşte de Teatru, dar Teatrul* nostru *nu* plesneşte *de Viaţă. Adânc. Un moment, ca să-mi notez. Am putea să reluăm de la „Ăsta e drogul nostru autohton…"*? *Aha, mulţumesc, mulţumesc pentru înţelegere. Scuze, sunt un pic obosită, da, da, problemele lunare inerente*… *Ce fericiţi sunteţi voi, bărbaţii, ce vă pasă. Nu naşteţi, nu alăptaţi, nu vă trage nimeni de sâni ca să mimaţi cu ochii în tavan fericirea*… *Reluăm, sigur că da, reluăm*.

Ăsta e drogul nostru autohton, dragilor, atât de subtil încât nimărui nu i-a dat prin gând să-l întrezică până acum…

Când vedeţi crimele alea mioritice de pe tv cu plasmă, lui i se datorează. Da, da, lui Pufy. Parafrazând un celebru nutriţionist, de pe undeva, am putea spune cu mândrie carpatină că eşti ceea ce bei adică…

Stop! *Stop*! *Doamne iartă-mă*, da' *textul ăsta este cu adevărat hidos. Cum, de ce m-am oprit*?! *Colcăie de greşeli la tot pasul, cât* despre *stil – e la pământ, e chiar subteran. Unde mama mă-sii îi sunt sensurile*?!… *Steril, steril, steril*… *N-am făcut nici măcar o singură lectură la masă să ne edificăm asupra personajului şi aşa, deodată,*

hop-țop la scenă ca și cum ne-am arunca într-un taxi… Știu că premiera e peste două săptămâni. Cum, duminica asta?!!! Și pe mine de ce nu mă anunță, de ce nu m-a anunțat nimeni? Ce sunt eu, sacul de box al cartierului? De ce nu m-ați anunțat și pe mine, dragilor?!… Aflu acum? Desigur. Mai bine mai târziu decât niciodată. Nu era chiar o acuză… Vi s-a părut… Scuze, n-am repetat cu niciun regizor pân-acum în camera lui de hotel, ca să recuperez… nu pentru că n-aș fi fost constant invitată, că doar și eu am fost frumoasă, tânără și naivă, să știți. Mai ales naivă și definitivă. Vedeam în toate fiarele doar arhangheli, în toate ploșnițele doar licurici. Acum m-am vindecat. Simț monstruos și văz enorm de parc-aș fi terminat un stagiu intensiv de pregătire la CIA.

Sigur că-mi plac bărbații, mai ales cei cu mustață lipsă și care se spală des pe dinți. Am umărul drept tapetat de mușcăturile unor danturi perfecte. Și dacă sunt vechi, contează? Important este că există… Vorbim doar despre locurile pe care aș putea să vi le-arăt în cazul în care ar exista dubii asupra afirmațiilor mele recente…

Putem să ne tutuim? Extraordinar! Sigur că nu putem, n-am păscut bobocii împreună și, până acum, nu ne-am văzut decât la televizor, la emisiunile culturale, bineînțeles fiecare din câte-o parte opusă a ecranului. Corect, foarte corect. În viață trebuie să știm fiecare unde ni-e locul și mai ales, noi, românii, trebuie să facem din orice rebut bice, care să și pocnească. «Ia mai mânați mai flăcăi! Hăi! Hăi!»

Sigur că sunt serioasă, atât de serioasă încât, dacă ați avea curajul să vă apropiați la circa o jumătate de metru de mine, zâmbetul meu de Gorgonă insațiabilă v-ar putea criogeniza instantaneu. Nu, n-am să vă dau în niciun caz satisfacția asta măruntă. Mă abțin… «Mahalale, râd în soare argintii, mahalale… În zori de zi!»

Eroina asta, țața Floarea sau cum o mai chema, nu cred că are nimic în comun cu o ființă reală. Toată viața am visat s-o joc pe Jana d'Arc, pe Julieta, Didina Mazu, Ofelia, Nina Zarecinaia, Mașa, Mutter Courage și am avut parte numai de țațe Floare și Floricicici de astea. Ele m-au jucat pe mine. Credeți-mă, mi s-a acrit și mie. Am și eu ceva ani de teatru, să știți, am cerneala super uscată pe contractul colectiv și individual de muncă. Da, da, continuăm, continuăm. Lucrăm, lucrăm. De cu zori și până seară/ Până creierul ne zboară…

Ce vorbă-i asta «noi ne facem că muncim, ei se fac că ne plătesc»?! N-am înțeles… Tot de la…? Bine, domnule, n-am nimic împotrivă. Nu, n-am nicio problemă în afara ratelor de la bancă. Știți cu cât au crescut

nenorociții ăia dobânzile? *Știți de câte ori mă sună în fiecare zi ca să mă-ntrebe impecabil de respectuos când le aduc banii*? *Știți cu cât am rămas în urmă la întreținere*? *Bineînțeles că nu vă pasă*. *De ce ar trebui să vă pese*? *Grijile trebuie să rămână cu șoșonii la intrare*. *Cunoaștem*. *Corect*, *foarte corect*. *Sigur că am chef de muncă*, *n-am mai avut de când mama m-a făcut așa tragere grozavă de inimă pentru îndeletnicirea asta nobilă*. *Mă concentrez*. *Respir*, *inspir*, *expir*. *Reiau*, *sigur că reiau*…

Trei la zece mii! Trei la zece mii! Fără tva! Fără tva! Țigări-țigări-țigări! Șosete de bumbac, șapte sute la sută!… Mareane! Mareane! Adă înapoi bre baxu' că nu mai vine patrula. Azi au aplicație să strângă cerșetorii și pe ăia ilegali care vând busuioc… da, da și pe tine să te-ntorc! Nu mai apucă să treacă pe aici, mi-a spus unu' de încredere de la primărie. Sigur, adă și treningurile și elasticu'… Trei la zece mii! Trei la zece mii! Fără tva! Fără tva! Țigăriți gări-țigări! Șosete de bumbac, nouă sute la sută! Elastice! Elastice! Trei la zece mii! Trei la zece mii! Hăinuri din piele ecologică!… Bă, fraiere, nu se mai spune mușama, acu' se spune piele ecologică. Retardatule! Chiloți! Chiloți! Chiloți!! Chiloți cu șnur care vă intră-n cur! Blugi cu vedere la freză! Vaselină chinezească pentru frecții! Brichete cu lanternă, lanternă cu brichete!

Balegă!… *Scuze*, *nu știu cum de mi-a ieșit cuvântul ăsta neortodox din gură*. *Nu*, *nu e-n text*. *Pariu*… *pe cinci kilograme de cuie*. *De ce tocmai cuie*? *Așa mi-a venit*… *N-ați vrea*, *totuși*, *să discutăm puțin și despre personaj*, *știu*, *timpul e foarte scurt*, *drămuit chiar*, *premiera nu se amână*, *aveți deja luate biletele de avion spre Cannes*, *știu că urmează să faceți parte dintr-un* juriu *internațional foarte important*, *al cărui președinte e Alain Delon*; *știu*, *știu*, *știu*… *Cum de unde știu*, *toată lumea șușotește*, *suntem un orășel mic*, *mic*, *mic*, *dar ne mai informăm și noi*, *noi*, *noi*…

Directorul e de două luni la filmări împreună cu blonda lui secretară, *tară*, *tară*, *cu căței ul*, *țelul*, *țelul*, *ștampila*, *pila*, *pila și purcelul*… *n-a avut dragă de unde să mă informeze*. *Nu comunicăm*, *dragă*, *de când am aflat că mi-a trecut numele pe-o listă pe care a dus-o noaptea la primărie*… *Am o vecină vânzătoare la un chioșc de ziare care îmi mai împrumută câte-o revistă din alea scumpe*, *trase în țiplă*, *care nu se vând cu una cu două*. *O citesc*, *o lipesc înapoi cu fierul de călcat și i-o înapoiez*, *cu virginitatea intactă*, *a doua zi dimineață*. *Nu*, *nu vreau să vorbim despre Alain Delon*, *așa cum nu cred că nici Alain Delon nu vrea*

să vorbească despre mine în momentul acesta; *vreau dracului doar să vorbim despre personajul meu, care deocamdată nu e în niciun caz al meu, mă rog despre personajul ăsta îndoielnic şi îndărătnic, al obscurului de Budău, personaj care nu vrea cu niciun chip să se apropie de mine ca să-l pot agăţa, în sfârşit, ca pe-o halcă sângerândă în cârligul măcelăriei mele interioare…*

Bineînţeles că horror. Horror, horror, horror! *Latru, dar nu muşc*! *Şi chiar dacă aş muşca, n-aţi avea nicio şansă de a face rabie. O, iarăşi problema cu tonul care face muzica… Aţi putea să mă lămuriţi, totuşi, de ce se cheamă* «*Femeia cu pipă*» *şi nu* «*Femeia cu maşina de cusut*» *sau* «*Femeia cu sacoşa de portocale*» ori «*Femeia care taie scânduri şi bate cuie*» (*că tot vorbirăm cu sete de ele*)? *E cu schepsis, nu? Mi-am închipuit eu, că doar nu sunt chiar aşa bleagă cum cred alţii…*

Doamne, dar chiar nu înţelegeţi că nu mă interesează câte operaţii estetice are cotoiul de Alain Delon şi cât costă biletele dumneavoastră de avion… Am mai avut parte de câţiva regizori care îşi programau repetiţiile în funcţie de Mersul trenurilor, şi care îşi fixau discuţiile cu compozitorul şi scenograful în sala de aşteptare, printre navetişti… Pleca trenul din gară cu Maestrul (*U-iu-iu-iu-iu-iu-iu*! *Ia-ţi valiza şi te du*!) *şi săracii artişti tot mai alergau disperaţi după tren, cerând lămuriri edificatoare… Dar, Maestrul, nici că se lăsa cu una cu două,* aşa *cum* se *şi cade de fapt unui veritabil maestru*: „*Sunteţi profesionişti, am încredere totală în voi, descurcaţi-vă*!”, *îi concedia galant intrând cu semeţie aristocratică în vagonul restaurant ca într-un templu budist…*

Deraiez, deraiez… Nu ştiţi şi nici nu vreţi să ştiţi de ce se cheamă aşa? Aşa au vrut muşchii autorului?! Totuşi, eu mă gândesc că o femeie cu pipă e altceva decât o femeie fără pipă… nu am văzut nicio femeie cu pipă până acum, dar, mă gândesc, un moment vă rog ca să nu pierd şirul, că o astfel de femeie împrumută câte ceva din atributele unui bărbat, deci nu-i chiar ca celelalte Penelope Cruz; iar întrebuinţarea vădită a pipei reliefează lipsa ei de inhibiţii în faţa constrângerilor unei societăţi patriarhale şi demonstrează certe capacităţi de decizie ale unui lider, fie chiar şi neoficial… Heeei! mai *sunteţi aici? A sigur, trebuie să fiţi la toaletă sau la fumoar; ştiu, chiar dacă sunteţi regizor cotat, nu aveţi voie să fumaţi în sală, amendă e de 500 Roni şi încă n-aţi primit nici avansul. Săracul. Pot să-mi permit să vă invit la „plimbă-tava” din colţ? Aha, ţineţi post ca să nu aveţi complexe în faţa siluetei de invidiat a lui*

Alain Delon. Ce galant. Vă cred, cum să nu, fiecare dintre noi avem anumite necesităţi stringente, mult mai importante decât o amărâtă de repetiţie, da, da, am să reiau…

Daţi-mi, totuşi, o pipă de la recuzită, poate ajută. Încercăm. Încerc să mă agăţ cu disperare de orice amănunt ca şi înecatul de un fir de pai… Ştiţi ce spunea Stanislavski ori poate Cehov, dacă nu mă-nşel, mă rog unul dintre ei, nu mai importă care, că tot au avut o soţie comună conform datelor. «O puşcă care apare într-o piesă în actul întâi trebuie neapărat să facă bum-bum în actul trei.» În cazul nostru, puşca e pipa din titlu şi în ea stă tot chichiţul. În pipa asta trebuie săpat. Daţi-mi o pipă barosană, se cere. «O pipă, o pipă, dau un regat pentr-o pipă!»

Mulţumesc, am auzit de la colegii mei din alte teatre că sunteţi deschis la propunerile şi sugestiile actorilor… uneori chiar prea deschis încât îi lăsaţi, pur şi simplu, să zburde de capul lor prin scenă ca nişte miei nevinovaţi de Paşti în faţa sutelor de guri flămânde de lup ale publicului… Instinctul de fumător a rămas prezent ca un spion-conservă sovietic, în toţi porii fiinţei mele, chiar mai prezent decât mi-aş fi dorit. Arta cere sacrificii şi un cap învăluit în fum e oricum mai interesant decât o obosită figură grimată… Aţi *observat că, atunci când actorii nu ştiu ce să mai facă pe scenă îşi aprind tacticoşi o ţigară, îşi bagă o mână în buzunar cu care-şi mângâie discret ouţele, de preferabil dreapta, şi încep să peroreze netulburaţi. Apar pauze neaşteptate în vorbire, halucinante chiar, pauze dictate de inhalarea fumului şi de expirarea porţionată a acestuia. Cei mai versaţi pot să execute chiar mici rotocoale concentrice cu care reuşesc, în acest mod abil, să distragă atenţia publicului de la viciile de logică ori de pronunţie. Marea majoritate a breslei noastre preferă să stea în picioare ori jos (suntem doar teatru de stat, nu-i aşa?) şi să-şi turuie lamentabil poveştile, dar astea sunt desigur excepţiile care întăresc regula,* nu-i *aşa?*

Fiţi liniştit, calm, nu mă aşteptam să avem chiar şi tutun de pipă la recuzită, ar fi fost prea de tot, o să desfac câteva resturi de ţigări din scrumieră. Mă descurc, mă descurc minunat, doar am supravieţuit comunismului cu faţă umană consumând tone de nechezol şi palmând chiştoacele lungi ale boieroşilor. Recunosc, ce-i în guşă şi-n căpuşă! Nu, tataie! Scuze, domnule regizor, mi-a scăpat. Nu merge să mimez, nu sunt o partizană a naturalismului ci a realismului scenic. Chiar dacă nu are un nume bine precizat, femeia asta abrutizată merită să aibă unul. Nu vreţi să fiţi naşul ei, nu? „Naşule măria ta, naşule, naşule măi…" Având o

identitate distinctă trebuie, *în sfârşit*, *să vă ocupaţi şi de ea*, *să-i daţi sensuri şi să-i puneţi întrebări meticuloase*, *în calitate de naş fireşte pentru că părinte nu puteţi în niciun caz să-i fiţi*. *Ea are doar* cu *două clase mai multe* decât *trenul* pe *când*, *dumneavoastră*, *chiar sunteţi un intelectual rasat*. *Atenţie*! *Nu am pronunţat ras*, *nici rasist ci rasat*. *Atunci să vă văd*. *Nu*, *nu iau etnobotanice*, *chiar dacă sunt o fiinţă extrem de curioasă*, *nu-mi permit*… *meseria pe care încerc să mi-o fac*, *aşa cum ştiu şi cred eu*, *e un drog destul de alambicat şi de puternic*, *care-mi oferă suficiente bătăi de cap*… *Alo*! *Alo*! *PICASSO*?!… *Puteaţi să-mi spuneţi şi mie că aţi luat o pauză de cafea*. *A*, *chiar două*? Sau *şi terminat. O nu-i nimic*, *ador să vorbesc de una singură*. *Şi cu pipa mea cum rămâne*?… *Se acceptă*?… *N-are legătură*?… *Rămâne la latitudinea mea*?… *Ha-ha*! *E bună rău*!

Trei la zece mii! Trei la zece mii! Fără tva! Fără tva! Ţigări-ţigări-ţigări! Şosete de bumbac, o mie nouă sute la sută! Elastice! Elastice! Trei la zece mii! Trei la zece mii! Ce eşti, dragă, matale, preot sau călugăr? Şi ce cauţi?… Nu acum n-am, n-am, n-am, înţelege odată, mai aşteaptă şi mătăluţă puţin până vine băiatu' cu ţigările, că le are dosite puţin mai încolo. Îl vezi? ăla cu geacă roşie care se depărtează lângă barăci. Da, da, ăla tinerelu'… Doamne fereşte! Nu eşti întreg. Cum să le ţinem aici, aşa la vedere? Ne-am dat foc la valiză cu controalele astea. Dacă mă prinde cu ele pe cap, puşcăria mă mănâncă, popo! Aşa, dacă mă găseşte cu un pachet două acolo, mai închid ochii gaborii. Spun şi eu că le-am cumpărat, de la unii de la alţii, pentru sufleţelul meu, mânca-ţi-aş! Deci şi călugăr şi popă. Dublă specializare… Şi vă dă voie, stareţul ăla bătrân al vostru, să fumaţi, păcatele mele? A, nu-i bătrân, că e tânăr şi greşelnic ca şi voi… A, vă duceţi prin pădure după ciuperci şi găteje ca să nu vă vadă nimeni şi pufăiţi acolo până vă ies ochii din cap. Mai trageţi şi câte-un gât de vodcă, cu măsură, se înţelege… Nu e păcat ce intră în om ci e păcat ce iese din el, aha! Foarte corect! Nu vodcă ieftină nu am, că s-au cam rărit şi ucrainenii şi ruşii; dacă ţi-am spus că n-am, n-am frate, eşti turc?! Ardelean, zici? No, bine! Dacă vrei ceva tărie şi zici că nu mai poţi să te ţii, te duci la ăla mustăciosul de pe colţ şi-i spui că te-am trimis eu, da' să ştii că are rachiu din pufoaică şi-i păcat să te spurci cu toate blestemăţiile…

Şi voi, călugării ăştia popi, aveţi voie să spovediţi pe orişicine? Şi ce dacă sunteţi păcătoşi ca şi noi ăştilalţi, haru-i har şi nu-l poate avea oricine, aşa-i rânduiala… Ştii ce, până vine băiatul, spovedeşte-mă şi pe

mine, că asta durează şi de ce să pierdem vremea îndrugând verzi şi uscate. Mai degrabă facem ceva cu folos… Şi ce dacă se uită lumea ca la urs, matale stai în picioare acolo unde eşti, eu în genunche, mă fac că-mi tot aranjez marfa de pe nailon şi facem o spovadă straşnică chiar aici în bazar cum nu s-a mai pomenit. Omul sfinţeşte locul şi călugăru' bazaru'… Nu. Ai cumva, popo, glume cu mine-n program?! Nu intru nici în biserică nici în mănăstire că mi-e frică de trăsnete. Măcar aici e pe teren neutru. E păcat să mă refuzi, popo, să ştii! Dacă mâine, poimâine dau colţu' şi mor şi fără lumânare şi nespovedită, îmi pică aşa pe stradă o cărămidă sau un ţurţure pe cap şi gata… sapa şi lopata. Îmi preiei păcatele, băiatule, gândeşte-te… Cel-de-Sus ne ascultă şi ne vede, nu face fasoane, noi suntem biserica nu zidurile alea de bolţari, lasă-mă maică să-mi descarc sufleţelul, nu te zgârci. Fie-ţi milă de păcatele mele multe şi grele că n-am mai pus geană pe geană de câţiva ani bunişori. Nu fac niciun mişto. Uite, am şi îngenuncheat deja… Trei la zece mii! Trei la zece mii! Fără tva! Fără tva! Ţigări-ţigări-ţigări! Şosete de bumbac, o mie nouă sute la sută! Elastice! Elastice! Trei la zece mii! Trei la zece mii! (*în şoaptă*) Ce-ai înlemnit, popo, începe odată cu interogatoriul până nu pică cerul pe mine şi nu se prind ăştia de aici de manevră c-o să zică c-am înnebunit şi eu şi matale şi o să şuiere precupeţii după noi ca după doi căţei în călduri… Ridică-ţi patrafirul sau geaca aia slinoasă de pe tine şi ascult-o pe mult preapăcătoasa roabă a Celui Veşnic, Genuţa… Nu numele de familie nu ţi-l spun că nu mai contează, că am avut atâtea nume la viaţa mea de nu ştiu nici eu cum mă mai cheamă. Genuţa şi atât. De fată mare mă chema Libertatea, da, da, exact ca pe ziar, da' nu cred că se pune. Era tot un nume de împrumut, acela al unchiului meu după mamă, boşorogul care m-a luat de crescut şi care se cam dădea la mine când nu era scorpia de mătuşă acasă, care mai mult stătea pe la bufet şi lingea ţoiurile… Da, încerc să nu vorbesc cu păcat, să fiu obiectivă… că doar din păcat suntem făcuţi şi nu din flori crescute pe întinse imaşuri ale nimănui…

Am greşit, popo, amarnic am greşit, că ştii şi tu că numai acela care iubeşte nu greşeşte. Cum cu ce am greşit?! Am greşit şi pace/Adă bomba-ncoace! Cu multe şi cu mulţi. Am greşit de unsprezecemilioanecincisuteşaptezeci şi patrudemii şi încă de o mie de ori pe atât şi gata… Ce, nu-ţi ajunge?! Scrie doar şi acolo la voi, în cărţile alea mari trase în argint, că greşeala recunoscută e cu totul iertată. Numai pe jumătate? Fie şi pe jumătate, fie şi pe sfert, nu mă

târguiesc, cu toate că suntem la piață. Aoleu se apropie unu'... Trei la zece mii! Trei la zece mii! Fără tva! Fără tva! Țigări-țigări-țigări! Șosete de bumbac, o mie nouă sute la sută! Elastice! Elastice! Trei la zece mii! Trei la zece mii! Marene! Mareane!... A trecut? A trecut.

Hopa! *Un strop de sinceritate la personaj înseamnă deja o cărăruie care duce la autostrada descoperirii lui. Credeam că Genuța e-o coardă, o singură coardă, ptiu*! *Scuze. De ce râdeți? Am vrut să spun că are doar o singură coardă, iar sunetul monoton care iese dinlăuntrul ei (deși n-am bănuit niciodată că poate să aibă și ea un lăuntru fie el și fictiv) n-o să devină niciodată muzică pură în adevăratul sens al cuvântului. Adevărata muzică a astrelor. Bună e pipa asta cu femeie*! *Îți dă idei. Bun titlul. Face toți banii. Nu se știe care fumează pe cine... Genial*!!! *Uite*, da' *asta-i deja o idee măreață pentru un spectacol... Să nu ne mai oprim deci? Să mergem, tropa-trop la galop, până la final că mai avem doar câteva pagini acolo... și apoi «ura și la gară*!»

Interesant, foarte interesant mod de percepție, dragă... Să ne oprim tocmai acum când prinsesem un fir, mama lui de fir. Cum poți să afirmi că Budău e un autor de rahat?... Din cauza numelui? Și atunci de ce te-ai mai apucat să-l montezi? Aha, ideea directorului. Să-i mai montăm și pe proștii noștri. A apucat să-i promită la o beție lu' *dracul acesta, care băuse numai apă până atunci, că-l montează (da chiar în seara când i-au luat carnetul) și când s-a trezit era deja prea târziu. N-am știut, dar nu cred că are relevanță. Textul e-ntr-adevăr atât de bun și ireverențios încât, la o primă vedere, chiar ți se pare cumplit de prost și noroc de directorul ăsta tânăr și curajos (pe care-l mușcă toți cu înfrigurare de părțile moi) că ți l-a băgat pe gât, altfel ne trezeam cu cine știe ce încropeală plină de ifose, de-a matale, zămislită pe genunchi în vreo sală insalubră de așteptare. Sinceritatea nu e un defect, e o pacoste*!... *Așa a fost și cu bărbatu-miu (nu, că n-am avut decât unul cu acte, toți ceilalți au fost de probă), la început mi se părea atât de urât că mă pufnea râsul numai cât se apropia să mă sărute; dar, mai pe urmă, eram atât de convinsă că nu poate să semene cu nimeni încât eram în stare să sfâșii orice femeie care s-ar fi apropiat la mai mult de jumătate de metru de el. Da, a fugit cu o dansatoare la bară, taman în Cipru, unde am auzit că și-a înființat o fermă de curci... Da, da, din ditamai profesor universitar a ajuns să care găinațul cu roaba pentru o... pentru ce*?!... *Alo, alo*!!! *Directorul*?!... *Dă, frate, cu biciu-n el că tot nu te aude... și așa mâine-poimâine îl schimbă cu* altu' *(poate cu siamezul) că tot i s-a*

expirat mandatul şi pe al doilea sigur nu-l pupă… Pariu? Îţi spun eu că nu-l pupă, că-l vânează lupii ăia cu barbă şi cu reportofoanele pornite tot timpul în buzunarul de la piept, acolo unde de obicei se agaţă trandafirul ori crinul (depinde de preferinţe!) … Dac-ai ştii, matale, câţi stau şi salivează la rând… deh, rotaţia cadrelor… Ce, la voi, la Bucureşti, parcă nu-i tot la fel? Sunteţi fi voi mai cu moţ… Poţi să juri? Lasă-mă! Haideţi să încercăm să stârnim un dialog şi, uite-aşa, stând de vorbă, din una în alta, ajungem şi la găsirea adevărului fundamental, vorba lui Geo Dumitrescu. Ştiu că a fost poet şi că asta e curată proză, v-am spus doar că am fost o elevă eminentă, comandantă de detaşament şi de unitate şi de cântec de nucă verde…

„Şi iarăşi verde trei lămâi, / iubire fragedă dintâi-/ era de Sfânta Filofteea/ când mă-nvăţarăţi fapta-aceea/ ce-o face omul cu femeia, / căci vouă vă eram frumos/ şi de-a călare şi pe jos, / o, fete vechi, cu pulpe groase, / nemijlocite şi frumoase!…"

Clasicii! Eternii!… Nu ştiu de ce nu mă mir. N-aţi reţinut? Şi atunci eu cum am reţinut figura cu Alain Delon? Aha, mai bine să reţin textul că premiera tot nu se amână. Dar înţelege odată că nu vreau să-l reţin, vreau să-l înţeleg… Să-l înţeleg!… Să-l înţeleg!!… Să-l înţeleg!!! Şi ce dacă nu-i Shakespeare?! Şi ce dacă nu-i Cehov?! Şi o carte de telefoane, dacă e rostită cu logică şi sentiment, pe scenă poate să aibă succes. Mare succes. S-a experimentat deja… Nu intru în polemică, e doar o părere. O simplă părere. Sigur că nu vă interesează pe domnia voastră, sigur că nu te interesează, după cum nici pe mine nu mă interesează cum e vremea la Cannes sau la Galbenii de Nicolae Bălcescu…

Sigur că da, maratonul continua! Sufleor!

Am greşit de unsprezecemilioanecincisuteşaptezeci şi patrudemii şi încă de o mie de ori pe atât şi gata… Ce, nu-ţi ajunge?! Scrie doar şi acolo la voi, în cărţile alea mari trase în argint, că greşeala recunoscută e cu totul iertată. Numai pe jumătate? Fie şi pe jumătate, fie şi pe sfert, nu mă târguiesc, cu toate că suntem la piaţă… Vreau să mă spovedesc, dar în gând. N-ai spus tu că spovada e-o taină şi atunci, dacă-i o taină, taină să rămână, că atunci când ştiu doi oameni acelaşi secret nu se mai cheamă că secretul acela e chiar cu totul secret…

Nu pot să zic nici cu voce tare, nici cu voce şoptită, nici măcar cu voce, că mi-e silă şi ruşine de faptele mele ca de un hoit care rânjeşte la soare… Îndură-te de mine ca de mama ta cea bună şi fă-te că ai auzit totul şi dezleagă-mă. Ptiu!… Cum şi tu ai crescut la Casa Copilului şi de

aceea te-ai hotărât să te faci călugăr la op'şpe ani, că te dădeau ăia afară şi n-aveai pe unde să dormi? Vai de curu' şi de steaua ta!…

Ia ascultă, cine pe cine spovedeşte aici, eu pe tine sau invers? Nu-mi cere să spun „Tatăl nostru" ci numai „Înger, îngeraşul meu" că numai pe ăla fi ştiu până la capăt. „Înger, îngeraşul meu/ Ce mi te-a dat…" Răbdare, îmi amintesc, îmi amintesc…" Totdeauna fii cu mine şi mă-nvaţă să fac bine. Amin, amin, amin". A, să spun păcatul şi de câte ori. Greu, greu… Am vândut un copil, de trei ori. Gata. Atât… Cum n-ai înţeles?! Vrei să urlu? Am vândut un copil, de trei ori. Păi cum să vând acelaşi copil de trei ori? Am vândut trei copii, câte o dată… Lasă-mă, popo, că-mi revin. Cum, ai cui să fie copiii? Ai mei, ai cui altcuiva, că doar… Ştefan, Irina şi Gâză. Nu, Gâză e tot nume de copil. Nici eu n-am auzit de sfântul Gâză preacucernicul, da' dacă aşa mi-a venit să i-l pun, cine ce are. Ce, matale ai auzit de sfântul Puiu sau de sfânta mare muceniţă Puşa?… Da, unei franţuzoaice, prin foametea din 92 – 93. Zece mii de lei nou-nouţi, puşi în fişicuri într-o plasă neagră, am luat atunci pentru fiecare, de mi-am achiziţionat şi eu un color că n-avea neam de neamul meu (de s-a bolnăvit atunci cumnată-mea de gălbenare şi dusă a fost), un frigider ca lumea, din ăla înalt, şi-un aragaz cu cinci ochiuri… Cu restul de bani mi-am plătit angaralele şi am stat cu burta în sus două luni, la Eforie, cu prostu' meu, până s-a închis sezonu'… Frumoasă e marea noastră când ai bani, popo. Nici nu ştii cât e de frumoasă, mai ales când bate oleacă de vânt şi se sparg valurile albastre de plajă…" Ce vrei tu, ce vrei tu mare albastră? / Vrei să ştii, vrei să ştii taina noastră. / Ce vrei tu, ce vrei tu, vrei să ştii de ce mi-e dor/ Şi de ce privesc în zare pescăruş plutind în zbor… // La ta, la, la, la, la, la, la, la, la, la, la, la, la, la, la, la, la, la, la, la, la, la, la…"

Nu, atunci n-am avut nicio remuşcare, că mă gândeam că au nimerit-o plozii cu franţuzoaica aia plină de fiţe şi de coliere peste tot şi n-o să mai rabde săracii de foame şi n-o să mai umble zdrenţăroşi la şcoală să râdă toţi nespălaţii de ei. M-a ajutat atunci un notar, ba nu, doi… arză-i-ar! Că atunci trebile se făceau, ca şi acum, dacă aveai ceva scamă, una-două. Ungeai pe toată lumea şi nimeni nu te mai întreba nimic. Adopţie cu acte-n regulă. 33 de semnături şi 21 de ştampile… Ce, te joci? Mi-a promis franţuzoaica sau suedeză ce-o fi fost, arză-o-ar şi pe asta cum mi-a ars mie inimioara, că, imediat cum ajunge acolo acasă la ea cu copiii, îmi trimite scrisoare cu poze şi la anu', când se mai obişnuiesc şi plozii cu luxul de pe acolo, pot să mă prezint şi eu să-i

vizitez, din şase în şase luni, ca să nu sufere nimeni… Cum ai mai văzut-o tu vreodată pe aia, aşa am mai văzut-o şi eu. Canci scrisoare, canci telefoane de confirmare, iar adresa pe care mi-a dat-o nici nu există în Paris şi nici în altă parte, că m-am interesat şi la ambasadă. Cum care ambasadă? Şi a lor şi a noastră! Am scris şi la Crucea Roşie şi am luat clanţă şi faianţă şi de acolo. Mai târziu, am auzit nişte grozăvii pe la televizor de unii care au cumpărat din România copii numa' pentru piese de schimb, trafic de organe… pricepi? Şi de atunci parcă nu mai sunt om. N-am închis un ochi de atunci iar somnul nu se mai lipeşte de mine nici cât negru sub unghie… Când am să mor, cum am să pot apărea în faţa lui Dumnezeu-Sfântu, păcatele meu? Dacă o să mă întrebe Bătrânu' unde îmi sunt copiii şi ce-am făcut cu ei, ce am să pot să-i răspund, păcatele mele? Ce am să-i arăt atunci? Frigiderul, coloru, bronzu' meu de drac care de acu douăjde ani nici că s-a mai dus? Inima mea de tăciune? „Un tăciune ş-un cărbune, taci băiete, nu mai spune!" Învaţă-mă băiete… şi ce dacă eşti cu mult mai mic decât tine. Ai putea fi chiar copilul meu, spune-mi că eşti copilul meu şi-ţi las toată marfa pe care-o am aici pe nailon, plus ce mai aduce Marean din portbagaj. Aranjez şi cu a lu' Cotoi să-ţi lase toată marfa lui, toate ţigările netimbrate şi tot alcoolul. Să le duci acolo, la ai tăi din mănăstire şi să le ascundeţi într-o scorbură din pădure, dragă pădure şi când o să vi se împăienjenească ochii de atâta tutun şi alcool să vă aduceţi aminte de mamele voastre şi să plângeţi voi între voi ca nişte băieţi mari pe care nu-i vede decât faţa Bunului… Minte-mă!… Minte-mă!… Minte-mă şi dezleagă-mă odată că-mi crapă mintea… „Un tăciune ş-un cărbune, spune băiete, spune!!!"

Stop! *Stop*, *am zis*!!! *Aici nu este vorba despre o fumătoare ci despre un anumit tip de mistuire*!… *Şi ce dacă femeia asta cu pipă e a nimănui şi o lăsă baltă toţi ca pe un câine cu trei picioare care schelălăie la uşa tuturor*. *Dacă nici idiotul de regizor cu geamantanul în mână nu înţelege că femeia asta considerată gunoi are şi ea o conştiinţă care nu o lasă să doarmă*, *cum ar trebui nici pe noi „purii" să nu ne lase să dormim până nu clarificăm lucrurile cu existenţa ei până la capăt şi până nu ne încheiem socotelile bărbăteşte cu noi înşine (chiar dacă nu suntem decât nişte slabe femei*, *desigur)*, *atunci… Cum*, *n-aţi fost în niciun moment plecat din sală*? *Tot timpul aţi fost un martor tăcut*? *Chiar aţi notat totul*, *ca un şcolar sârguincios*?! *Dar nu cumva trebuia să plecaţi până la Cannes*, *să ciocniţi o şampanie cu Alain Delon*? *Să trageţi o*

tură… Prostii?!… *Ce proastă… Niciodată n-a fost vorba de aşa ceva, maestre, nu*?! *Şi m-aţi lăsat aşa să-mi bat gura degeaba, să fierb în sucul propriu şi să scot tot soiul de păsărele care n-au să se mai întoarcă în veci în locul din care au zburat… Ce stil*! *Nu, acum nu mă mai simt deloc obosită. De ce să începem cu o pauză*? *O pauză nu poate fi niciodată un început, cel mult un sfârşit… Corect, foarte corect. E un proiect atât de interesant încât ar putea să devină şi viu. Trebuie doar să începem să lucrăm. Să lucrăm*!… *Sufleor*!

C O R T I N.A.